

KÉPZŐMŰVÉSZET

JÁMBORNÉ

BALOG

TÜNDE

Az asztalon négyméteres vászon, a rárajzolt figurák festésre várnak. A művész először az egész anyagot olyan színű festékbe mártja, ami az alkotás legvilágosabb színe lesz. A tűz forrósítja a paraffint, ezzel takarja be azokat a részeket, melyeknél már elérte a kívánt színt. Ezután az egész anyagot a következő színbe mártja, s ezt az eljárást addig alkalmazza — a világosabb színektől haladva a legsötétebbig —, ahány szín van munkáján, míg megszületik a műalkotás.

Valamikor Indonéziában indították útnak a batikolást mint művészeti ágat. Nálunk iparművészetként honosodott meg a huszadik században, s ma is ekként művelik. Most Jámborné Balog Tünde keze alatt értékes, öntörvényű képzőművészeti alkotásokká születnek újra. Művei iparművészeti technikával készült monumentális képzőművészeti művek. Keresi az ember a szellemi rokonságot, s részben a középkori művészet, a freskók világában, irodalmi vonalon pedig a népköltészet archaikus-modern formakeresésében találhatjuk meg. A művész magáénak vallja mindazt, amit a népművészet hozott létre, s ez nem csupán a témaválasztásban, hanem a szellemi újraformálásban fejeződik ki. Monumentális és egyéni alkotások az ő művei, a batikműfaj határait ledöntő erőteljes faliképek.

Balog Tünde Hódmezővásárhelyen született, de Makón lett — már országosan ismert — művész. Gyermekkorától kezdve rajzolt, és nagyon sokat olvasott, a festészet technikájával ismerkedett. Először olajjal és temperával dolgozott, s ezekből a képeiből — másik két makói művésszel együtt — megrendezték kiállítását 1961-ben a makói múzeumban. 1961-ben jutott el először a szegedi Tanárképző Főiskola nyári művésztelepére, majd beiratkozott levelező hallgatónak a főiskolára. Szabó Miklós volt a tanára. A tanulás mellett tanít is 1965-től a makói Farkas Imre általános iskolában, s éppen az iskolai szakköri munka vezette el a batikoláshoz, amely igazi kifejezési formája lett. A véletlennel is tulajdonítható. Hat évvel ezelőtt a Rajz-